

Искам

Колкото по-близко и осъществимо е едно желание, толкова по-силно го искам. Имам схема, по която определям възможността за реализация на някое желание. По тази схема виждам до какво имам достъп, в какъв срок и с каква вероятност мога да го добия. Близостта, с която усещам присъствието на обекта на желанието ми, определя силата на желанието ми.

Всъщност изобщо не загревам, че и малкото и многото са само в главата ми. Същинската разлика е в проявеното и не проявеното в настоящия момент. Малкото и многото са все не проявени възможности. Близостта на обекта на желание нищо не значи. Както си фантазирам, че нещо мога да посегна, да го взема и да си го дам, за да нахраня крастата си, така мога да си представя, че то е на светлинни години от мен и няма начин да го имам. Само че винаги предпочитам фантазията за сбъднатото желание.

Само една краста се храни от нямането и тя предизвиква милионите желания за имане. Тази краста е липсата на връзката със самата мен. Единствената естествена връзка, в която аз съм точно сега, точно тук, където желанието ми липсва. Защото ако имам нещо, то вече се е проявило и няма причина да го искам. Искам само не проявените неща. Колкото повече ги искам, толкова повече ги приближавам до себе си и се измествам в тях. Пренасям се изцяло в желанието си, заедно с фантазията за лесната му достъпност. Когато не устоя на желанието си и си дам каквото искам, се пренасям в удоволствието от имането. Отново нямам връзка със себе си. Оказва се, че всичко което съм искала, е да си доставя удоволствие, но не както и да е, а по точно определен начин, който удовлетворява специфичното искане.

Има хиляди начини да си доставя удоволствие. Странното е, че от толкова зор все да ми е кеф, съм изчерпала повечето от тях и са ми станали безинтересни. Заплахата от привършване на методите са постигане на доволство, е заплаха от скука. Най-скупното нещо на света е да остана сама в себе си и просто да не правя нищо, защото не искам нищо. Е това е върха на отегчението. Изключен е целия цикъл на заместване на едни неща с други, което движение ми дава усещането за живот и колкото повече живея, толкова повече искам, защото да спра означава да умра (от скука). Ужасна работа. Развинтената ми фантазия прави някои неща по-лесно достъпни и дилемата винаги е жестока. Преди липсваше, защото като исках – взимах. Сега нещо съм се замислила на тема – това защо го искам, на какво в мен ще му бъде от полза, изобщо какво мога да извлека от това си желание, мога ли да не си доставя този кеф, кефа, за който мечтая дали отговаря на състоянието, в което навлизам с удовлетворяването на желанието, защо просто не се разтворя в желанието си и да го оставя.

Нужно ли е да се закачам за всяко желание. Особено за ежедневните такива, онези които непрекъснато са достъпни и с достъпността им ми дават възможност по цял ден да си играя на криеница. Понякога си правя труда да пътувам и да искам някои по-далечни неща. Е тогава ако реша да ги нямам, направо боли. Започвам друг кръг от заместване, най-вече с някакви боклуци, за да притъпя сетивата си. 10 кофи кафе, някакви фасове, приказки...всичко, което мога да използвам, но желанието седи неудовлетворено и аз не успявам да се откача. А кой ме е карал да се закачам – за какво ми е да се закачам. Къде съм била, когато се закачих за поредната си прищявка. Как се оказва, че желанията се събуждат щом нямам връзка със себе си. Винаги се издебвам и поисквам нещо, когато не се владее. Овлабяването впоследствие е двойна работа – работа по откриване на причината за закачането и работа по отказването от нея.

Защо пък просто не се оставя на желанието си? Какво толкова мамка му? Още веднъж отзад – има такава театрална постановка в 199.

Точно затова – защото съм го правила стотици пъти – всяка една мечта за удоволствие съм проиграла до втръсване и нито веднъж насладата не е съвпаднала с очакванията ми.

При разминаване на очакванията със реалността си имам няколко постановки за отреагиране. Или отричам че не е това, което съм искала и си твърдя, че полученото е върха. Или се разочаровам я от себе си, я от нещото и събуждам мечтата за другия път, когато всичко ще е велико. Или просто зацепвам че искам заради потребността от онова, което ми липсва, онова, което е причината да възникне искането. Тази причина съм аз самата, отговора е в мен. Мога просто да спра желанието, да го оставя да отmine. Мога да се измъквам докато не си давам да удовлетворя крастата си. Това са пристъпи на абстиненция, но така или иначе отминава. А възпирането на някое желание и преминаването през абстинентната криза е уникално, защото се виждам като че ли седя пред себе си. Виждам борбите, причините и онова, от което все не успявам да се откажа. Седи си нещото, издигнато на пиедестал, тача си го и му принасям в жертва себе си и не съм готова да се откажа от култа съм него.

Понякога създавам ритуали за изпълнение на жертвоприношението. Понякога, като все пак реша да го спра – сънувам тези ритуали, изпълнявам ги прецизно и си доставям екстатично

удоволствие в съня. Будя се виновна с усещане, че съм се предала. Понякога задържам желанието си с контрол, сила и воля. Никога не е дълго – изпускам му краищата, забравяйки че от мен почва и в мен свършва. Понякога потискам желанията си, защото адски ме е страх от тях. Страх ме е че при среща със желанието ми, не съм в състояние да устоя, а подам ли се – то се връща отново и отново, докато се преситя. Неспособна съм да се овладеея, след като веднъж съм се подала, докато не премине пика, след което депресията и чак тогава възстановявам връзката със себе си и гледам да озаптя възможността за ново проявление на желанието. Понякога тествам някои от желанията си – дали и доколко съм се отказала от тях. Тогава виждам, че пътя, който съм изминала, за да се откъсна, може да стане на пух и прах и пристрастието да се събуди за миг сън. Виждам, че вложените усилия може да се превърнат в нищо. Само защото се питам – е кво толкова и без друго нищо няма смисъл. Използвам разпадналата връзка със мен си, за да разбия всичко на парчета, особено вече съграденото. И когато разпарчетосам света си на малки незначителни части – желанието ми остава важното, защото чрез желанието си, усещам себе си, удоволствието и живота. Разкъсаността поражда хаос – липса на всякакви връзки и нуждата от опора. Единствената посока, с която разполагам в такъв момент е желанието ми. И аз се оставям то да ме води, заради некомфорта на безформието.

Мислила съм какво е липсата на комфортно усещане – познатите форми на нещата, познатите принципи, на които мога да разчитам. Дискомфорта ми е периода на адаптация към новото усещане. Понеже не принадлежи към списъка от приятни състояния, го слагам в списъка от неприятните и опитвам да се отдели от него – опитвам да го пренебрегна, да се махне и да се върна в позната среда. Това е дискомфорт и чрез него затварям вратата на изхода от затворения кръг на желанието.

А мога просто да спра и да мина през всичко това. Знам че мога, правила съм го неведнъж. Но и тук подхода ми започва с желанието и с очакванията.

Знам че едно и също нещо мога да върша по стотици начини в зависимост от дълбочината от която се свързвам с него и свободата да оставам в новото, което откривам. И какво като го знам? Какво като съм неспособна да измина пътя от знаенето до себе си. Защото всеки път, по който вървя е отправен към мен, към връзката ми. Подходите сменям, мислите, идеите, но желанията остават в очакване да спра да искам.

Затова понякога се галя, кротичко, бавно дишам, усещам себе си, наблюдавам сигнала на сетивата ми и оставам в това състояние на себеусещане. Заменям с него желанието си. Не намирам начин да не използвам транзитни системи – просто да съм в себе си и да държа връзката. Това е идеята – да задържам връзката – нищо да не ме измества. Дори не мога да го искам това или да се разочаровам от себе си. То не е обект на правене, това съм аз. Кое съм аз?

Аз съм каквото избира. Дразнителя се засилва от нуждата ми от мен самата. Обратнопорпорционално – мен ме няма, желанията живеят в мен и те са живота или аз съм живота. Простичко и чисто.